

Али, већ неколико месеци Кандела не жели никуда да иде. Тата и мама су се веома наљутили једно на друго; толико да је могуће да више и не буду заједно. Изненада се једно од два најважнија богатства у њеном животу скотрљало на под и разбило у парампарчад. Стога се Кандела повукла у свој мир и тишину и одбила да се надаље осмехује. И зато ће провести божићни распуст у бакиној кући.

-То је само за овај Божић, душо - објашњава јој тата у колима, док она посматра смрзнута поља и дрвеће које протеже своје голе гране ка небу, као да на тај начин вапи за заштитом лишћа које му је јесен већ отргла. Кандела осећа као да су и њој из руку истргли некакав топли покривач и придружује се тој жалосној тишини топола.

„Мама и ја морамо да одлучимо много тога. Бићеш мирнија у селу, са баком...”

## ГЛАВА ДРУГА

Бака-Бреза живи у великој кући на два спрата, са унутрашњим двориштем, у коме има једна стреха под којом стоји трактор, и пространа башта сва у борима рузмарина... а што је најважније, у том унутрашњем дворишту дрема, тако нехајно ослоњен... бицикл! То је стари бицикл којим се њен дека некада возио до њива. Фаустино, ковач, скратио му је шипку на коју је монтирано седиште како би Кандела стопалима могла да дохвати педале.

У граду, Кандела нема ни двориште ни бицикл, па не може да вежба како би постала оно што највише прижељкује: шампионка света у женском бициклизму, као чувена Јоане Сомариба.

Док се опраштају, тата је чврсто привија на груди и шапуће јој на уво:

- Сада мораш да будеш јака попут твоје баке. Она никад не пада пред потешкоћама!

Пољубио ју је у образ и брзо се окренуо. Плаче. Хитро је ускочио у ауто како она то не би приметила, али она ипак зна: плаче. И татин свет се такође стропоштао на под.

А бака то добро зна, док га поздравља стојећи крај врата. Обе само ћуте.

„Мораш да будеш јака попут твоје баке. Она никад не пада...!“ Ове речи јој одзвањају кроз главу док се ауто удаљава... И осећа како она не жели да буде јака... Како би хтела да се сруши, ево, баш овде, пред старим дрвеним вратима, да ту остане тако расута као нека крхотина, и да више никад и не устане...



- Хајде, Кандела, уђи, прехладићеш се - бакин глас је гура још више у њену тишину.